

VERTIGO

Gratis filmmagazine

NIEUWS

INTERVIEWS

ARTIKELS

RECENSIES

*Een duizelingwekkende
dosis cinema*

Silence

De calvarietocht van Martin Scorsese

JOHN WICK 2

DE OSCARS

THE FOUNDER

JACKIE

MOONLIGHT

#29

februari 2017

6 OSCAR® NOMINATIONS
INCLUDING
BEST PICTURE

BEST SUPPORTING ACTOR
DEV PATEL

BEST SUPPORTING ACTRESS
NICOLE KIDMAN

CINEMATOGRAPHY – ADAPTED SCREENPLAY – ORIGINAL SCORE

“THE NEW SLUMDOG MILLIONAIRE”

–INDIEWIRE

GEBASEERD OP EEN WAARGEBEURD VERHAAL

22/02 IN DE BIOSCOOP

eOna

Gefluister & geschreeuw

Nu oranje daadwerkelijk het nieuwe zwart is, dreigen we in een wereld terecht te komen die lijkt op een angstaanjagend amalgaam van dystopieën als *Nineteen Eighty-Four*, *The Running Man* en *Mad Max*. Ik val in herhaling als ik schrijf dat er geen betere plek is dan de bioscoop om soelaas te vinden, maar in deze donkere dagen kun je er een brede waaier van verlichtende inzichten aantreffen.

Na blockbusters als *Rogue One* en *Assassin's Creed* draait nu ook testosteron-threquel *xXx: Reactivated* om de strijd van een zootje ongeregeld tegen een bende machthebbers die onze vrijheid willen beknotten. Het is al ver gekomen als een actieheld als Vin Diesel het opneemt tegen zijn eigen regering – maar wat wil je in een tijdperk waarin de echte president van de VS dezelfde diabolische dialogen debiteert als *The Dark Knight Rises*-slechterik Bane?

In Martin Scorsese-parel *Silence* gaat het er veel subtieler aan toe. Zo subtiel zelfs dat je kunt spreken van een stille rebellie. Het historische drama vertelt niet alleen een in deze popcornhoogdagen uiterst uitdagend verhaal over twee 17e-eeuwse jezuiten, de meester-cineast kiest ook voor een oerklassieke mise-en-scène die in schril contrast staat met het soort mokercinema dat welig tiert in de hedendaagse filmtempels.

En dan is er nog *Moonlight*, een op acht Oscars kans makende coming of age waarin we zien hoe een jonge Afro-Amerikaanse homo langs alle kanten klappen krijgt. De gevoeligheid waarmee scenarist-regisseur Barry Jenkins dit unieke verhaal vertelt, dwingt zoveel respect af dat de Oscarstemmers dit jaar eindelijk eens écht revolutionair uit de hoek zouden kunnen komen.

Ik duim alvast.

STEVEN TUFFIN
hoofdredacteur

@Waazinema

12

16

26

44

FLASHFORWARD

ACHTER DE SCHERMEN Sprakeloos	8
FILMFAN Marcel Vanhilt	10

CLOSE-UP

SILENCE	12
JACKIE / THE FOUNDER / HIDDEN FIGURES	16
LE PASSÉ DEVANT NOUS	20
MOONLIGHT	26
THE LEGO BATMAN MOVIE	30
JOHN WICK 2	32
SPECTRUM Exprmntl	36
DE OSCARS	38

POINT OF VIEW

RECENSIES	44
BESTE.FILM.OOIT. La Passion de Jeanne d'Arc	46

VERTIGO
 Postbus 10009, 2000 Antwerpen
 info@vertigoweb.be
 www.vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin – steven@vertigoweb.be
ADJUNCT-BLADMANAGER Nele Sels – nele@vertigoweb.be
MEDEWERKERS Ruben Nollet, Chris Craps, Jonas Govaerts, Eline Van Hooydonck, Dennis Van Dessel, Matthieu Van Steenkiste, Charlotte Van Campenhout, Maren Moreau, Britt Valkenborghs, Christophe Verbiest
WEBMASTER Hans Verschooten
WEBREDACTIE Marlies Hamal
EINDREDACTIE Juul Uyttebroeck
LAYOUT viaVictor
FOTOGRAAF Greetje Van Buggenhout
RECLAMEREGIE info@vertigoweb.be
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Marc Boonen, Postbus 10009, 2000 Antwerpen
DRUK Corelio Printing

"Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever."

[www.twitter.com/VERTIGObe](https://twitter.com/VERTIGObe) www.facebook.com/VERTIGObe

Sprakeloos

Postproductiecoördinator Laura Scheerlinck bewaart de kalmte.

tekst JONAS GOVAERTS
foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Zodra de opnames van een project van productiehuis Caviar erop zitten, schiet Laura Scheerlinck in actie. Als postproductiecoördinator is zij het aanspreekpunt van iedereen die bij de afwerking betrokken is. Klinkt als een stressy job, maar Scheerlinck relativeert: “Ik heb als opnameleidster op sets gestaan, en geloof mij: dát is pas stress. Slecht weer, te weinig tijd, moeilijke acteurs... Tegen de tijd dat ik samenwerk met regisseurs zijn ze de trauma’s van de shoot gelukkig al lang weer vergeten. *(lacht)*”

Momenteel leidt Scheerlinck de afwerking van *Sprakeloos*, de vijfde langspeler van Hilde Van Mieghem, in goede banen: “De grading en de mix zijn net afgeklopt. Nu nog de eindgeneriek afwerken en het zit erop.” Van Mieghem heeft zichzelf echt overtroffen, meent Scheerlinck: “*Sprakeloos* mag dan wel gebaseerd zijn op een boek van Tom Lanoye, het is ontegensprekelijk háár film.”

De spanning van de set mist Scheerlinck niet. “Ik hou net van de rust die in de postproductiefase over een project neerdaalt. Het voelt voor veel makers aan als een tweede adem. Bovendien zijn de mensen met wie ik samenwerk – monteurs, special effects-artiesten... – van nature nogal rustig. In tegenstelling tot zowat alle acteurs. *(lacht)* Geloof mij: ik zit hier goed, achter de schermen.” ▣

VANAF 15 MAART IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

Marcel Vanthilt

Wie Arbeit Adelt!-frontman en tv-figuur Marcel Vanthilt bezig ziet in zijn nieuwe programma *Wonen.tv* – over wonen, (ver)huren en (ver)bouwen – zou denken dat hij dol is op de hyperkinetische films van Michael Bay of Danny Boyle. Niets is minder waar: “Ik kan net erg genieten van traagheid in cinema.”

tekst JONAS GOVAERTS foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Hoe vaak ga jij naar de bioscoop?

MARCEL VANTHILT: “Toen ik nog in LA woonde, ging ik bijna elke dag. Tegenwoordig doe ik het wat rustiger aan, maar ik probeer per week toch minstens twee films mee te pikken: meestal in de Antwerpse stadsbioscoop Cartoon’s, daar woon ik op nog geen tien minuutjes vandaan. De laatste die ik daar zag was *Home*, van Fien Troch. Héél straf, op het gebied van acteurs-regie maar ook qua beeldvoering. Hoe ze die gsm-beelden in het verhaal verweeft... Troch durft nog echt te experimenteren met haar camera, en daar hou ik wel van.”

Luis Buñuel is niet voor niets een van je grote helden.

“Ik heb hem leren kennen via David Bowie. In '76 trad die op in Vorst Nationaal met zijn *Station to Station*-tournee. Toen we stonden te wachten, ging plots het licht uit, rolde er een doek naar beneden en werd *Un chien andalou* geprojecteerd. Een experimentele kortfilm als voorprogramma! Ik denk dat toen bij heel veel mensen in de zaal de ogen zijn opengegaan. Of liever: opengesneden. (lacht)”

Er zit wel wat van Buñuels surrealisme in de eerste clips van Arbeit Adelt!

“Dank je. Helaas hadden wij daar heel

“IK HOU ENORM VAN
TATI'S FIJNZINNIGE HUMOR.”

weinig mee te maken. (lacht) Die clips werden geregisseerd door Jan De Cock (vader van kunstenaar Jan en muzikant Gerrit, nvdr.) voor het VRT-programma *Hitring*. Dat was allemaal heel improvisatorisch: wij stelden een locatie voor en dan deden we een dag onnozel in de Ancienne Belgique, het Flageygebouw of het Amerikaans Theater. Je ziet: gebouwen hebben mij altijd al gefascineerd.”

Vandaar allicht ook je fascinatie voor Jacques Tati?

“Absoluut. Ik kreeg het idee voor *Wonen.tv* nadat ik de Tati-tentoonstelling in Gent had bezocht. Voor *Playtime* liet hij een volledige stad op ware grootte bouwen, Tativille. Het werd een van de duurste films uit de Franse filmgeschiedenis, en nog een flop ook. (lacht) Ik hou ook enorm van zijn soort humor: heel fijnzinnig, geen

domme billenkletsers. Maar Tati's cinema is zeker niet aan iedereen besteed. Ik heb ooit geprobeerd mijn Amerikaanse ex-vrouw warm te krijgen voor *Mon oncle*. Na een kwartier draaide ze zich naar mij en vroeg ze: ‘So, when is it supposed to start?’ (lacht)”

Jij bent zelf wat hyperkinetisch, maar hebt dus niet per se behoefte aan hyperkinetische films?

“Nee, ik kan net erg genieten van traagheid in cinema, als die juist gebruikt wordt tenminste. De beste film die ik de afgelopen jaren zag, was *A Pigeon Sat on a Branch Reflecting on Existence* van Roy Andersson. Daarin zitten shots van meer dan dertien minuten, de camera beweegt amper en toch blijf je met open mond kijken. Anderssons films zijn levende schilderijen: ik heb die film nu al drie keer gezien en ontdek telkens weer andere details.

Bij Andersson is dat trage ritme natuurlijk een bewuste keuze, andere films zijn gewoon gedateerd. Ik zag onlangs *De man die zijn haar kort liet knippen* van André Delvaux terug: heel mooi hoor, maar zo traag! Dat lijkt me trouwens een leuk programma-idee voor Canvas: oude filmklassiekers opnieuw monteren voor het publiek van nu. Deze week: de Tom Barman-cut van *Meeuwen sterven in de haven*, een half uur korter dan het origineel en voorzien van een gloednieuwe freejazzsoundtrack! (lacht)”

Ten slotte: welke film heb je het vaakst opnieuw bekeken?

“*The Shining*. Ik zat in 1983 met Arbeit Adelt! in de ICP-studio voor de opnames van onze tweede plaat, *Le chagrin en quatre-vingts*, en door technische problemen moesten we vaak wachten. Ze hadden daar slechts twee video's: *Isa, de Wolvin van de SS*, en *The Shining*. *Isa* was leuk voor één keer, maar naar *The Shining* kon ik blijven kijken: eigenlijk gebeurt er geen hol in die film, en toch zit je vanaf de eerste seconde op het puntje van je stoel. Geniaal!”

@Jonas_Govaerts

Wonen.tv

ELKE WOENSDAG OM 20U40 OP ÉÉN

SILENCE

STORM VOOR DE STILTE

27 jaar heeft Martin Scorsese moeten wachten op inspiratie – en vooral geld – om zijn historische epos *Silence* te kunnen maken. Aan zijn film over de christenvervolging in 17e-eeuws Japan, met Andrew Garfield en Adam Driver als opgejaagde jezuïeten, ging een lijdensweg van Bijbelse proporties vooraf. Een reconstructie.

tekst DENNIS VAN DESSEL

In 1989 zat Martin Scorsese een boek te lezen op een hogesnelheidstrein in Japan. Hij had goede redenen om daar te zijn. Akira Kurosawa had hem gevraagd om Vincent Van Gogh te spelen in zijn episodefilm *Dreams*. De trip kwam hem bovendien goed uit want zo kon hij even weg uit de VS, waar hij een tumultueus jaar achter de rug had. "The Last Temptation of Christ, zijn vrije interpretatie van het leven en de dood van Jezus, had er een ongeziene controversie uitgelokt. Scorsese werd een godslasteraar genoemd, zijn film een aanval op het katholieke geloof. Er werd voor bioscoopzalen geprotesteerd en de cineast, zelf een katholiek, werd voortdurend in de verdediging gedwongen. Moeilijke tijden.

De New Yorkse bisschop Paul Moore was een van de weinige hoge clerici die in het trammelant rond *The Last Temptation of Christ* de kant van Scorsese koos. Hij noemde de film ontroerend, ontmoette Marty een aantal keer en schonk hem uiteindelijk het boek dat hij die dag op de trein aan het lezen was. *Silence* van Shusaku Endo is een historische roman met sterke spirituele thema's, over twee jezuïeten die in het Japan van de 17^e eeuw – waar het christendom toen verboden was – op zoek gaan naar hun verloren gewaande mentor. Moore dacht dat het boek wel zou aansluiten bij Scorsese's visie op religie. Hij had gelijk: de regisseur wist meteen dat hij er een film van wilde maken.

Fastforward naar eind november 2016. Scorsese is in het Vaticaan. Hij praat een kwartier met paus Franciscus, waarna *Silence* in wereldpremière wordt vertoond aan een publiek van driehonderd jezuïeten. Of zij ooit *The Last Temptation of Christ* gezien hebben en wat ze van die film denken, is onbekend. Het maakt blijkbaar ook niet uit. Met *Silence* lijkt alles vergeven en vergeten, wat wel mag na een haast messiaanse lijdensweg die 27 jaar heeft geduurd.

Netjes aanschuiven

Silence is niet de eerste film waarvoor Scorsese zijn engelengeduld heeft moeten aanspreken. Met het idee voor *The Last Temptation of Christ* liep hij al sinds de vroege jaren zeventig rond, en toen hij de film in 1984 wilde draaien trokken de financiers zich terug. Uiteindelijk zou hij vijftien jaar met die film bezig zijn. En wat te denken van *Gangs of New York*? Die wilde hij al in 1980 maken, maar het duurde tot 2002 voordat de stevige brok stads-geschiedenis in de zalen kwam.

De belangrijkste verklaring voor die lange wachttijden? Scorsese is geen Spielberg. Hoe gerespecteerd hij ook is en hoe commercieel succesvol

sommige van zijn films ook zijn, hij zal nooit de man van de blockbusters genre *Jurassic Park* worden. En dan moet zelfs hij een nummertje trekken en netjes in de rij aanschuiven tot hij aan de beurt is.

Silence ging bovendien gebukt onder een mix van artistieke trubbels en financiële perikelen. Scorsese begon in de vroege jaren negentig aan het scenario te schrijven, samen met zijn regelmatige schrijfpartner Jay Cocks. Het Italiaanse productiehuis Cecchi Gori Pictures toonde interesse en legde 750.000 dollar op tafel om de film te ontwikkelen. Het zag er eenvoudig uit: Scorsese en Cocks zouden het scenario schrijven, de 750.000 dollar als startkapitaal gebruiken om andere investeerders te zoeken, de film maken en iedereen zou tevreden zijn. Strak plan, maar zo ging het dus niet.

Scorsese en Cocks botsten al snel op een fundamenteel probleem: hoe bewerk je een boek dat voor het grootste deel over interne conflicten gaat? Hoe visualiseer je de geloofscrisis van een jezuïet die wordt gedwongen om zijn geloof af te zweren? Ze werkten sporadisch aan het script, maar bleven op dezelfde problemen stuiten: het verhaal lééfde niet.

The Passion of the Marty

Die creatieve problemen waren vervelend, maar de pragmatische Scorsese wist ook heel goed dat hij zich na *The Last Temptation of Christ* beter niet meteen weer met een religieus getinte film inliet. Dat hij rustig zijn tijd nam om *Silence* te laten rijpen, was dus deels zijn keuze. Hij concentreerde zich op zijn maffiameesterwerk *Goodfellas* en de ravissante remake van *Cape Fear*, maar bleef intussen over *Silence* praten. Half Hollywood wist dat hij ermee bezig was, en hij omschreef zijn passie-project steevast als “misschien mijn volgende film”.

De problemen met het scenario bleven echter aanslepen, en het was ook niet zo evident om financiers te vinden die zo'n veertig miljoen dollar overhadden om een epos over 17^e-eeuwse priesters te maken. Tijdens de jaren negentig bleef het project in de koelkast. Af en toe werd aan het scenario gesleuteld en waren er vergaderingen met potentiële geldschietters, maar toch gleed *Silence* vrijwel onopgemerkt zijn tweede decennium in *development hell* binnen.

De hoge omes van Cecchi Gori besloten dan maar om de teugels zelf in handen te nemen. Ze huurden scenarist Michael Gordon in om het script te herschrijven, waarna Nicholas Kazan het geheel nog wat mocht oppoetsen. Scorsese beweert dat hij daar niets van wist en dat hij die versies van het scenario zelfs nooit heeft gelezen. Belangrijk detail: Kazan was bereid om zich pas te laten betalen wanneer de film effectief geproduceerd zou worden. *Big mistake*, zo zou later blijken.

Woelig water

Stilaan begonnen de relaties te verzuren. Cecchi Gori wilde ook echt wel een film in ruil voor zijn investering, en hoe vaker Scorsese de productie uitstelde om eerst films als *The Aviator* en *The Departed* te draaien, hoe meer de Italianen zich begonnen te ergeren. Vooral omdat het productiehuis financieel in woelig water zat.

In 2009 leek er weer wat schot in de zaak te komen. Scorsese was eindelijk tevreden met het script en het zag ernaar uit dat ook de financiering rond zou raken. Er werden locaties gescout en met Daniel Day-Lewis, Benicio Del Toro en Gael García Bernal werden enkele ronkende namen benaderd. De vakpers en (vooral) het internet gonsden van de geruchten en Cecchi Gori begon stilletjes te hopen dat het zijn 750.000 dollar zou kunnen recupereren. Tot de andere geldschietters zich op het laatste moment terugtrokken en het project werd afgeblazen. Alweer.

Cecchi Gori hield zich nog even koest, tot in 2012 het water het bedrijf echt aan de lippen stond. Het productiehuis had miljoenen schulden, en nog altijd geen film. Ze deden Scorsese een proces aan wegens contractbreuk. Die zaak werd in 2013 achter gesloten deuren afgehandeld – niemand weet dus hoeveel geld er in welke richting is gegaan. In datzelfde jaar werd Vittorio Cecchi Gori, de stichter van de studio, schuldig bevonden aan een frauduleus faillissement en tot zes jaar gevangenisstraf veroordeeld. Hij zou zo'n 55 miljoen dollar van zijn bedrijf hebben weggesluisd.

Door dat onwelriekende zaakje werd ook Nicholas Kazan nooit betaald. Hij vond dat hij recht had op 345.000 dollar en gooide er nog een rechtszaak bovenop. Het *Silence*-project had steeds minder met cinema te maken, en steeds meer met schimmige financiële transacties en juridisch getouwtrek.

Bringing out the producers

Toch kwam er stilaan weer beweging in de zaak: producer Irwin Winkler, die al met Scorsese had samengewerkt aan onder meer *Raging Bull* en *Goodfellas*, besloot zijn oude vriend te helpen. Samen met producenten Emma Koskoff en Randall Emmett trok hij in 2013 naar Cannes om het project bij internationale distributeurs aan de man te brengen. Ze keerden terug met 21 miljoen dollar, voldoende om de bal definitief aan het rollen te krijgen.

Twee jaar later draaiden de camera's, met een vertraging van zo'n 27 jaar, dan toch, en hees Scorsese fijne acteurs als Andrew Garfield, Liam Neeson en Adam Driver aan boord. Saillant detail: op de aftiteling van *Silence* staan maar liefst 31 (!) producers vermeld. Nog saillant:

daartussen prijkt Paul Breuls, de man achter het ondertussen failliete Antwerpse productiehuis Corsan.

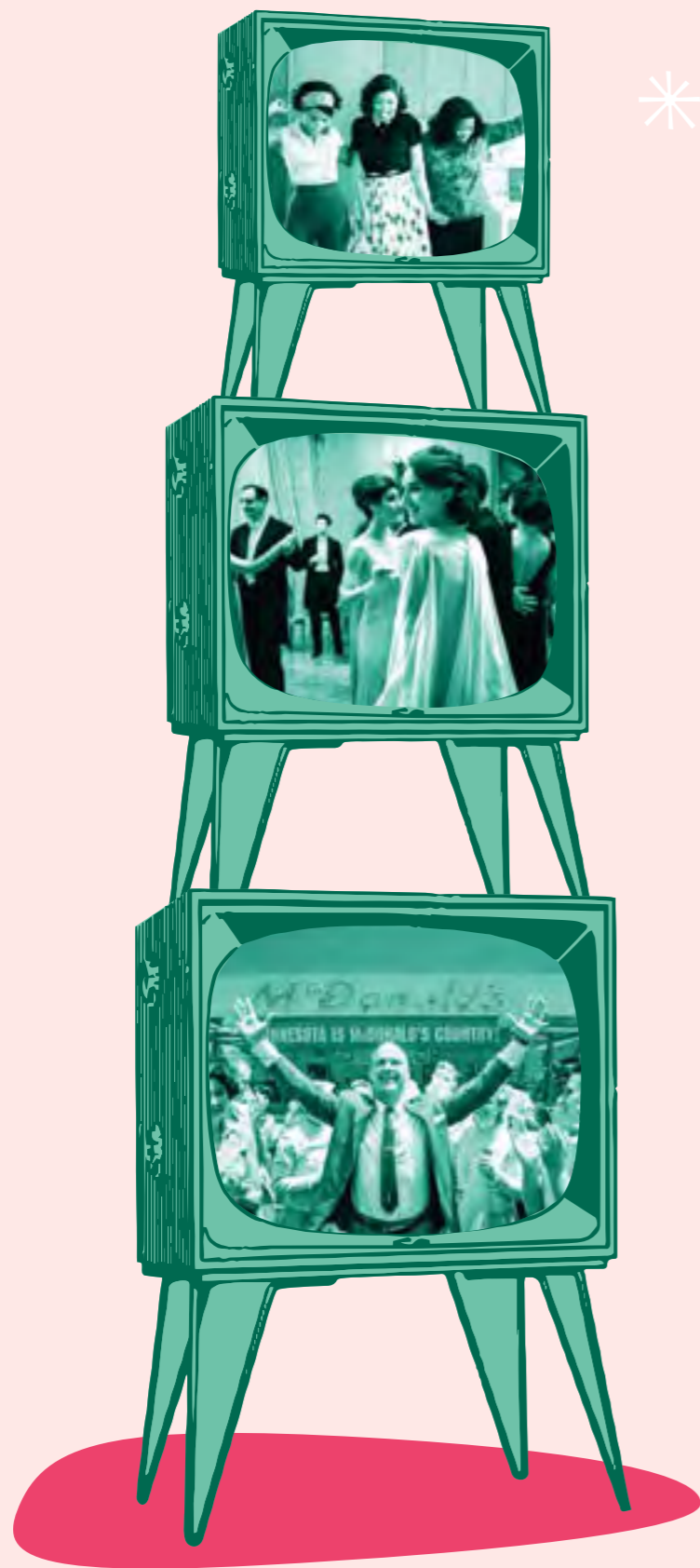
En daar zat hij dan, anno 2016, in het Vaticaan waar hij ooit verketterd werd. De queeste waaraan Scorsese op zijn 47^e begon aan boord van een Japanse trein eindigde in Rome, in zijn 74^e levensjaar. “Ik weet niet hoeveel films ik nog in me heb”, mijmerde hij. “Daarom heb ik steeds meer de behoefte om thema's te behandelen die echt iets voor me betekenen. Ik wil films maken over de dingen die belangrijk zijn, voor het niet meer kan.” ■

VANAF 15 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP

@DennisVanDessel

» IN STILTE

Wil je samen met ons genieten van de nieuwe parel van Martin Scorsese? Dat kan op dinsdagavond 14 februari in Budascoop in Kortrijk. Hoe je aanwezig kan zijn ontdek je op Vertigoweb.be.

JACKIE / THE FOUNDER / HIDDEN FIGURES

TUGGEN

FEIT
& FICTIE

Met *Jackie*, *The Founder* en *Hidden Figures* bereiken deze maand drie biopics de Belgische bioscopen. Maar wat zijn biopics eigenlijk? Bestaan ze in verschillende soorten? Zijn ze wel historisch accuraat? En vertellen ze echt méér over de mensen waar alles om draait? We zochten het allemaal uit!

tekst RUBEN NOLLET & STEVEN TUFFIN

Van wetenschappers en muzikanten, over prinsessen, presidenten en klokkenluiders tot zelfs de uitvinder van de multifunctionele dweil: eender wie in dit aardse tranendal een min of meer opmerkelijke prestatie levert, komt in aanmerking voor een biopic, een biografische film. Want al sinds George Méliès in 1899 zijn *Jeanne d'Arc* voor het eerst projecteerde, is het publiek gefascineerd door de levensverhalen van bekende en minder bekende persoonlijkheden. Ook de Academy is er verzot op. Liefst twaalf van de vijftien recentste nominaties voor beste acteur hingen vast aan een biografische film. Geen wonder dus dat de studio's in het Oscarseizoen een vers blik biopics opentrekken en de kijkers bestoken met gedramatiseerde of bijgevilde levensverhalen.

Want vergis u niet: behoudens wat schaarse uitzonderingen zijn biopics niet over de hele lijn historisch accuraat, laat staan dat ze een inkijk bieden in de psyche en het gedrag van de centrale figuur. Zo deed Clint Eastwood twee jaar geleden weinig moeite om de schaduwzijde van de patriotische scherpschutter Chris Kyle te belichten in *American Sniper*. Zelfs David Leans bejubelde klassieker *Lawrence of Arabia* kreunt zodanig onder de overdrijvingen en foute karaktertyperingen dat de broer van T.E. Lawrence zich destijds afvroeg of de film wel ging over de man met wie hij was opgegroeid. Of zoals de grote filmrecensent Roger Ebert het stelde: "Als je wilt weten hoe iemand echt in elkaar zit en je denkt wijzer te zullen worden door naar een film over zijn leven te kijken, dan had je net zo goed naar de mening van zijn oma kunnen vragen."

Wieg-tot-graf

De meeste biopics kun je nog het best vergelijken met best-of-albums: een verzameling scènes die de levens- en carrièrebepalende gebeurtenissen en verwezenlijkingen van de centrale figuur routineus en veelal chronologisch op een rijtje zet. Een traditie die

pas echt aan diggelen werd geslagen in 2007 toen Todd Haynes met *I'm Not There* op de proppen kwam. Daarin wordt het leven en werk van rockicoon Bob Dylan treffend neergezet door zes acteurs – onder wie de nochtans heel vrouwelijke Cate Blanchett. Zo kan het dus ook.

Daarvoor opteerden de studio's bij personages met een iets minder ronkende naam vaak voor de simpelste vertelvorm, de zogenaamde 'wieg-tot-grafbiopic'. Die vertelt het levensverhaal van het hoofdpersonage volgens een heel eenvoudige, lineaire structuur die zelfs door zesjarigen kan gevolgd worden: van de jeugd tot de dood – of de situatie zoals die vandaag is. Net vanwege die lage instapdrempel dagen dergelijke films de kijker nauwelijks uit. "Biopics die plichtmatig alles willen vertellen, vertellen uiteindelijk niets", zei de prominente documaker Alex Gibney daarover.

Magische momenten

Eveneens een beproefde biopic-tactiek: de *period biopic*, die zich beperkt tot een bepalende periode of momentopname uit het leven van de hoofdfiguur. Zo focust *The King's Speech* op de pogingen die de Britse koning George VI ondernam om zijn spraakgebrek onder controle te krijgen. Ook Steven Spielbergs *Lincoln* overspant niet het hele leven van de Amerikaanse president, maar zoomt in op zijn beslissing om de slavernij af te schaffen en de sores die daarop volgt.

Twee biopics die momenteel in de zalen te zien zijn hanteren dit principe. In *Hidden Figures*, over hoe de NASA-medewerkster Katherine Goble (Taraji P. Henson) en haar briljante collega's Dorothy Vaughan (Octavia Spencer) en Mary Jackson (Janelle Monáe) – drie Afro-Amerikaanse vrouwen, godbetert – de eerste Amerikaan in een baan rond de aarde hielpen vliegen, gooit regisseur Theodore Melfi vrijwel alle wieg-tot-doodballast overboord. Hij concentreert zich op de prestaties

JACKIE

THE FOUNDER

HIDDEN FIGURES

van zijn hoofdpersonages, die in een tijdperk van raciale spanningen grootse dingen verwezenlijkten, maar daar pas nu de erkenning voor krijgen.

Voor *The Founder* werpt waargebeurde verhalenexpert John Lee Hancock (*Saving Mr. Banks*, *The Blind Side*, *The Alamo*) zijn net iets breder, maar ook hij verliest weinig tijd met niets ter zake doende details uit het leven van Ray Kroc (Michael Keaton). Het verhaal van de mislukte milkshakemachine-vertegenwoordiger behandelt die ene grootse prestatie waarmee Kroc in de geschiedenisboeken is beland: hoe hij met meer doorzettingsvermogen dan kunde aan de wieg van fastfoodketen McDonald's stond. Maar hoe vakkundig die twee *period biopics* ook zijn gemaakt, stilistisch en narratief zijn ze weinig avontuurlijk, en over wie de hoofdpersonages écht zijn kom je bitter weinig te weten.

Van binnenuit

Het verschil met *Jackie* kon niet groter zijn. De Chileen Pablo Larraín, die met de Jacqueline Kennedy-biopic *Jackie* na *No* en *Neruda* al aan zijn derde biografische film toe is, past liever voor de traditionele biopictechnieken. Meer nog, hij huivert ervan. "Ik vind zulke films saai en eigenlijk ook gevaarlijk", meent hij. "Door een persoon te reduceren tot een paar momenten of een periode uit zijn leven creëer je een vertekend beeld." Terwijl de meeste biopics het definitieve verhaal van hun hoofdpersonage willen vertellen, wil Larraín de kijker tonen wie de mens achter de feiten was. Hij bekijkt zijn onderwerp meer van binnenuit dan van buitenaf.

Jackie, dat de Amerikaanse first lady (Natalie Portman) volgt in de nasleep van de moord op haar echtgenoot, president John F. Kennedy, wijkt radicaal af van het geijkte biopicpad. Larraín noemde *Neruda* een "anti-biopic", en dat geldt ook voor zijn nieuwe film. De vermaarde aanslag op JFK wordt wel gereconstrueerd, maar is niet het brandpunt van het verhaal. Larraín bouwt *Jackie* op

rond drie andere gebeurtenissen: de voorbereidingen die ze treft voor de begrafenis van JFK, een interview dat de rouwende weduwe een week na de dood van haar man toestond aan een *Life*-journalist en de toer door het Witte Huis die Jackie in februari 1962, een dik jaar voor de aanslag, organiseerde met de camera's van tv-zender CBS in haar zog.

Jackie springt voortdurend heen en weer tussen verschillende invalshoeken, en daardoor ontstaat een fascinerend impressionistisch portret van de vrouw om wie alles draait. "Wanneer je Jackie voor de eerste keer bezig hoort, komt ze over als een oppervlakkige dame die enkel geïnteresseerd is in mode en design", zegt Larraín. "Maar als je wat dieper graaft, ontdek je al snel een verfijnde, intelligente en gevoelige vrouw, met bovendien een sterk ontwikkeld talent voor politiek. Dat wilde ik allemaal laten zien, weliswaar zonder afbreuk te doen aan het mysterie dat ze ook vandaag nog is."

Nee, de ene biopic is echt de andere niet. ▣

Jackie

VANAF 1 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP

Hidden Figures

VANAF 1 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP

The Founder

VANAF 15 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet & @Waaazinema

» DE VERSE LADING

Thomas Edison en Tupac Shakur zijn maar twee van de bekende namen die in de loop van 2017 de stap naar onze schermen zetten. Op Vertigoweb.be stellen we een paar van die nieuwe biopics voor.

LE PASSÉ DEVANT NOUS

MAMA VAN PLEZIER

Na drie bejubelde kortfilms levert Nathalie Teirlinck haar eerste langspeler af. Met het poëtische relatiedrama *Le passé devant nous*, over een elite-escort die plots een kind moet opvoeden, blijft de Gentse regisseur wel koppig eigenzinnige cinema maken. “Ik zie het als mijn plicht om het publiek uit te dagen.”

tekst RUBEN NOLLET

Een nieuwe veelbelovende filmmaker van eigen bodem is altijd goed nieuws. Al is Nathalie Teirlinck geen onbeschreven blad. Voor ze aan haar eerste langspeelfilm *Le passé devant nous* begon, draaide ze drie kortfilms die nationaal en internationaal op applaus onthaald werden. *Anémone*, *Juliette* en *Venus vs Me* openbaarden een regisseur met een volstrekt eigen aanpak, die sierlijk goochelt met heden en verleden, met beeld en geluid, met realiteit en herinnering.

Die elementen keren ook terug in *Le passé devant nous*. Het hoofdpersonage Alice is een jonge vrouw die een comfortabel leven leidt als luxe-escort. Emotioneel zit ze echter volledig klem, echte intimiteit houdt ze op een veilige afstand. Ze weet dan ook niet meteen wat te doen wanneer ze Robin, het kind dat ze zes jaar geleden als baby bij haar toenmalige man achterliet, plots onder haar hoede krijgt.

Teirlinck is niet alleen stilistisch een buitenbeentje. Ook de manier waarop ze haar projecten aanpakt, is vrij onconventioneel. "Ik ga nooit uit van een concreet thema of een specifieke vraag. Meestal krijg ik plots

een beeld voor ogen dat me interessant lijkt, een situatie waar een bepaalde vorm van conflict in zit. In dit geval was dat een moeder met haar kind in een hotelkamer. Daarna maak ik een soort mindmap, alsof ik naar een foto kijk en wil weten wat er buiten het kader te zien is. Een goeie foto geeft je namelijk zin om te ontdekken wat het kader verbergt. Ik bedenk allerlei situaties, tot ik bij iets kom wat genoeg dramatisch potentieel heeft."

Le passé devant nous is inderdaad een soort omgekeerde Venus vs Me. Je hebt het opnieuw over een moeilijke moeder-kindverhouding, maar dit keer bekijk je die vanuit het standpunt van de volwassene.

NATHALIE TEIRLINCK: "Shit, je hebt gelijk. Ik had daar zelf nog niet bij stilgestaan. (denkt na) Ik denk dat ik het sowieso altijd heb over fragiele en instabiele rolpatronen binnen een gezin. Of over verwachtingen en de faalangst die daarmee gepaard gaat. Dat komt voor een stuk door mijn eigen jeugd. Toen ik zestien was, raakte mijn vader betrokken bij een zwaar ongeval. Hij heeft een jaar in coma gelegen, kreeg een

hersenvloeding en was een stuk van zijn geheugen kwijt. Die gebeurtenis heeft ons gezin totaal uit evenwicht gebracht. Volgens mij komt mijn fascinatie voor ouders en kinderen, en voor thema's als tijd, ruimte en geheugen daarvandaan."

Die thema's benader je in deze film wel minder experimenteel dan in je kortfilms. Een bewuste keuze?

"Toen was ik minder op zoek naar een plot. Een langspeelfilm is iets anders. Het heeft eventjes geduurd voor ik mijn woordenschat kon aanpassen aan die nieuwe grammatica. Dat komt ook omdat ik zelf voor een stuk veranderd ben. De voorbije zeven jaar heb ik veel theater gedaan en daar vertel je verhalen op een andere manier. In mijn kortfilms wilde ik in het hoofd van mijn personages kruipen, een subjectieve mentale beleving creëren. Nu ben ik meer gefascineerd door de manier waarop ze zich gedragen. Maar ik zie het wel nog steeds als mijn plicht om het publiek uit te dagen. Ik voel me snel beledigd als een film me bij het handje neemt en alles uitlegt. Ik ontdek de dingen liever zelf."

Je hoofdpersonage is een elite-escort. Hoe ben je daarop gekomen?

"Heel toevallig. Ik ben in een café in Gent met zo'n meisje in gesprek geraakt. Achteraf hoorde ik dat de zaak in kwestie wel meer escorts over de vloer krijgt. Ik zal je niet verklappen waar dat is, maar het is zowat het laatste café in Gent waar je zoiets zou verwachten. (lacht) Dat meisje had iemand uit mijn eigen vriendenkring kunnen zijn. Jong, mooi, intelligent, totaal niet marginaal, ver van de vooroordelen die ik stiekem over escortgirls had: het romantische *Pretty Woman*-idee of het beeld van de prostituee als slachtoffer."

Alice is een soort actrice. Ze speelt wat haar klant wil zien.

"Dat kwam vaak terug in gesprekken die ik met escorts heb gevoerd. Het gaat om macht en autonomie. Ze spelen een rol waarin ze zichzelf noodzakelijk maken, en hun klant het gevoel geven dat hij volstrekt uniek en bijzonder is. Er zit tegelijk iets masochistisch en poëtisch in, vind ik. Het is een boeiend wereldje. Het enige probleem is dat ik met zoveel van die meisjes gesproken heb dat mijn mailbox nog altijd vol erotische spam zit. (lacht)"

Heeft het lang geduurd voor je je hoofdactrice vond?

"Ik heb overal gezocht. Ik wilde een actrice die de juiste energie uitstraalde. Het is een van de dingen waarin ik heel neurotisch ben. Je kunt gemakkelijk een foute keuze maken. Stel dat ik Charlotte Gainsbourg had kunnen casten, dan zou Alice waarschijnlijk nog koudbloediger geworden zijn. Ik zocht iemand die iets mysterieus uitstraalde maar tegelijk ook iets warm. Iemand zoals Michelle Williams. En ze mocht geen *poppemie* zijn. Ik wilde iemand met een karaktergezicht."

Je keuze viel uiteindelijk op de Canadese actrice Evelyne Brochu, vooral bekend van haar rol in de sci-fi-reeks *Orphan Black*.

"Ik heb Evelyne ontdekt via *The Nest*,

een kortfilm van David Cronenberg. Ze sprong meteen in het oog. Daarna heb ik *Tom à la ferme* van Xavier Dolan bekeken en die film bevestigde mijn gevoel. Ze heeft iets waarvoor ze eigenlijk niets hoeft te doen: ze geeft de indruk dat ze al een heel leven achter zich heeft. Ik kies mijn acteurs altijd op intuïtie. Met Johan Leysen en Eriq Ebouaney, mijn andere hoofdrolspelers, ging het ook zo."

De montage was naar het schijnt geen pretje. Wat was het probleem?

"Dat was inderdaad een heftige periode. *Le passé devant nous* is een coproductie met Denemarken en ik heb de film in Kopenhagen afgewerkt. Dat is op zich een geweldige stad. Als ik ooit verhuis, zal het naar daar zijn. Maar een film afwerken is per definitie een heel intens en overweldigend proces. Het brengt veel onzekerheid met zich mee. Dan is het gezond om nu en dan terug te grijpen naar je gewone leven. In Kopenhagen had ik dat tegenwicht dus niet. Ik zat in een stad die ik niet kende, met mensen om me heen die niet dicht bij me stonden. Als je met een film bezig bent, voel je je ook niet geroepen om op café te gaan en nieuwe vrienden te maken."

Je had Molly Stensgaard aan je zijde, die al veel films van Lars von Trier gemonteerd heeft. Was het geen

optie om haar alles toe te vertrouwen? Bepaalde regisseurs laten de montage volledig over aan hun monteur en komen nu en dan langs om feedback te geven.

"Dat zou ik nooit kunnen! Op dat vlak is er sowieso al een verschil tussen België en Denemarken. Bij ons werken regisseur en monteur nauw samen, in Denemarken is er veel meer afstand. Dat vond ik verschrikkelijk. Ik wilde elke seconde naast Molly en haar medewerkers zitten, tot ergernis van die mensen. (lacht) Maar naar het schijnt is Susanne Bier nog erger dan ik. En Lars von Trier is blijkbaar ook niet de vrolijkste Frans tijdens de montage. Het stelt me ergens gerust dat zelfs die virtuozen zich dan onzeker voelen."

VANAF 8 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» TOPCREW

Nathalie Teirlinck is heel trots op het team dat ze voor haar eerste langspeelfilm kon strikken. Op *Vertigoweb.be* leggen we uit waarom lui zoals Frank van den Eede en John Parish het neusje van de zalm zijn.

Choose Vertigoweb.be/awards. Choose Beste Film 2016. Choose Beste Regisseur 2016. Choose Beste Acteur 2016. Choose Beste Actrice 2016. Choose Beste Vlaamse Film 2016. Choose Beste Film Aller Tijden. Choose Beste Regisseur Aller Tijden. Choose Beste Acteur Aller Tijden. Choose Beste Actrice Aller Tijden. Choose Beste Vlaamse Film Aller Tijden. Choose Verzenden. Choose Vertigoweb.be/awards. Choose Beste Film 2016. Choose Beste Regisseur 2016. Choose Beste Acteur 2016. Choose Beste Actrice 2016. Choose Beste Vlaamse Film 2016. Choose Beste Film Aller Tijden. Choose Beste Regisseur Aller Tijden. Choose Beste Acteur Aller Tijden. Choose Beste Actrice Aller Tijden. Choose Beste Vlaamse Film Aller Tijden. Choose Verzenden. Choose Vertigoweb.be/awards. Choose Beste Film 2016. Choose Beste Regisseur 2016. Choose Beste Acteur 2016. Choose Beste Actrice 2016. Choose Beste Vlaamse Film 2016. Choose Beste Film Aller Tijden. Choose Beste Regisseur Aller Tijden. Choose Beste Acteur Aller Tijden. Choose Beste Actrice Aller Tijden. Choose Beste Vlaamse Film Aller Tijden. Choose Verzenden. Choose Vertigoweb.be/awards. Choose Beste Film 2016. Choose Beste Regisseur 2016. Choose Beste Acteur 2016. Choose Beste Actrice 2016. Choose Beste Vlaamse Film 2016. Choose Beste Film Aller Tijden. Choose Beste Regisseur Aller Tijden. Choose Beste Acteur Aller Tijden. Choose Beste Actrice Aller Tijden. Choose Beste Vlaamse Film Aller Tijden. Choose Verzenden. Choose Vertigoweb.be/awards. Choose Beste Film 2016. Choose Beste Regisseur 2016. Choose Beste Acteur 2016. Choose Beste Actrice 2016. Choose Beste Vlaamse Film 2016. Choose Beste Film Aller Tijden. Choose Beste Regisseur Aller Tijden. Choose Beste Acteur Aller Tijden. Choose Beste Actrice Aller Tijden. Choose Beste Vlaamse Film Aller Tijden. Choose Verzenden.

Breng je stem uit voor de **Vertigo Awards** en maak kans op een duoticket voor de duizelingwekkende awardsshow, gevolgd door een avant-première van **T2 Trainspotting** op zondagmiddag 26 februari in Kinepolis Antwerpen.

MOONLIGHT

GROEIPIJNEN

Een coming of age over een jonge Afro-Amerikaanse homo. Uit de *projects*. Met een aan crack verslaafde moeder. In drie hoofdstukken. Zei daar iemand "Oscarmateriaal"? Dat is *Moonlight* met maar liefst acht nominaties – alleen *La La Land* deed beter – inderdaad gebleken. Maar de tweede film van regisseur **Barry Jenkins** is in de eerste plaats een wondermooi drama dat geschreven werd in... België.

tekst **STEVEN TUFFIN**

BARRY JENKINS: “Dag meneer de Belg, zullen we het maar ineens over Brussel hebben?”

Je neemt me de woorden uit de mond.

“Ik wist dat ik me uitermate moest concentreren om het scenario van *Moonlight* in één keer juist te krijgen. Daarom ging ik op zoek naar de saaiste plek op aarde. Dat klinkt misschien als een belediging, maar het is niet zo bedoeld. Ik wilde gewoon alle mogelijke verleidingen ontwijken. Ik speelde een tijdlang met het idee om naar Antwerpen te gaan, maar naar verluidt zou dat minder goed zijn afgelopen.”

Ik kan dat als volbloed Antwerpenaar alleen maar beamen.

(lacht) “Ik huurde dus via Airbnb een appartement in het centrum van Brussel en ontdekte het gezellige café Lord Byron. De barman was ontzettend vriendelijk. Toen hij vernam dat ik graag een Manhattan drink, ging hij op zoek naar een manier om die na te bootsen. Hij had de ingrediënten van die cocktail (vermout en blue curacao, nvdv.) namelijk niet in huis. Zijn oplossing? Bourbon mixen met Grand Marnier. *Close enough.*”

Zeker dat je aan schrijven bent toegekomen?

“Kerel, ik had mijn *first draft* na tien dagen klaar! (lacht) Ik zou nu stoer kunnen zeggen dat ik me tijdens die

periode volledig heb gesmeten, maar dan zou ik liegen. Het ging zo snel omdat er werkelijk niets te beleven viel. 's Ochtends stond ik op, zette ik koffie en begon ik te schrijven. Wanneer de Lord Byron openging, verhuisde ik met mijn laptop naar daar. Soms verplichtte ik mezelf om op pad te gaan. Ik filmde en fotografeerde hier en daar en één keer liep ik verloren omdat ik een bepaalde cocktailbar maar niet kon vinden. Dat moet zowat het spannendste moment van mijn bezoek aan je hoofdstad geweest zijn.

Best ironisch dus dat jouw president die plek vorig jaar nog als een “hell hole” omschreef.

“Ik begrijp nog altijd niet waarom hij dat zei. Volgens mij is hij niet het type dat naar Brussel gaat voor een plezierreisje. Misschien had hij het over de grijze architectuur van de kantoorgebouwen die hij had bezocht? *I don't know.*”

Laten we de klok nog wat verder terugdraaien. In 2008 debuteerde je met *Medicine for Melancholy*. Die film werd zeer warm onthaald, maar daarna was het acht jaar wachten.

“Bedankt om het er nog eens in te schrijven. (lacht) Natuurlijk zat ik niet stil en hebben een heleboel projecten in de steigers gestaan, maar de ultieme go kwam er nooit. Tot ik in contact kwam met producente Adele Romanski. Zij ‘dwong’ me op zoek te gaan naar

een klein project dat makkelijk te financieren was. Zo belandde ik bij het toneelstuk *In Moonlight Black Boys Look Blue* van Tarell Alvin McCraney. Het sprak me enorm aan omdat ik er elementen van mezelf in herkende zonder dat het te autobiografisch werd.”

De meeste van je arthousecollega's zweren net bij autobiografisch materiaal.

“Ik dus niet. Ik geloof niet dat grote kunst uit het diepste van je ziel moet komen. Integendeel zelfs. Ik denk dat een te persoonlijke band met je materiaal een onoverkomelijke hindernis kan vormen. In mijn ogen moet je je werk met een zekere objectiviteit benaderen, en dat is allesbehalve vanzelfsprekend als je je eigen verhaal aan het vertellen bent. Tegelijk ben ik Tarell ontzettend dankbaar dat hij zichzelf wél zo bloot heeft durven te geven. Anders had ik hier nu niet gezeten.”

Welke elementen maakten het stuk zo herkenbaar voor je?

“Het speelt zich af in Liberty Square, de socialewoningwijk in Miami waar ik opgroeide. En net zoals Tarell en het hoofdpersonage Chiron had ik het op school en op straat regelmatig hard te verduren. Bovendien was ook mijn moeder verslaafd aan drugs. Alleen het homoseksuele aspect was me vreemd.”

Hoe ben je er dan in geslaagd om dat met zo'n ongeziene tederheid weer te geven op witte doek?

“Ik denk dat je me net een compliment hebt gegeven, dus bedankt. (lacht) Eerlijk gezegd kan ik onmogelijk met de eer gaan lopen. Wat je op het scherm ziet, is inderdaad mijn interpretatie van het bronmateriaal. Dat voelde echter zo waarachtig aan dat ik me voornam om er vooral niet te veel aan te veranderen.

Je pakt het liefdesaspect zo ingetogen aan dat het een universeel karakter krijgt.

“Pas op met wat je zegt, want een term

als ‘universeel’ doet mij altijd denken aan plat entertainment waarmee je tegelijk iedereen en niemand een plezier doet. Ik heb de film in de eerste plaats voor Tarell en mezelf gemaakt. Dat het zo'n uniek en persoonlijk verhaal is, maakt het volgens mij net zo universeel. Bovendien mag je de kracht van een romance nooit onderschatten. Want dat is wat *Moonlight* uiteindelijk is, ondanks alle sociale issues die aan bod komen.”

Nog iets dat in het oog springt: je blijft weg van het soort documentaire mise-en-scène dat normaliter aan dit soort sociaal-realistische cinema verbonden is.

“Kijk, ik ben noch David Simon (*het brein achter de HBO-reeks The Wire, nvdv.*), noch een van de gebroeders Dardenne. Wat zij doen, doen ze fantastisch. Maar zo zit ik niet in mekaar. Waarschijnlijk zit mijn jeugd er voor iets tussen. Hoe arm je ook bent in Miami, je groeit er op omringd door de mooiste kleuren: of het nu gaat om het effect dat het zonlicht heeft of de pastelkleuren waarin de meeste gebouwen geschilderd zijn. Dat element wilde ik koste wat het kost in de film verwerken. Zo werd het relaas nog persoonlijker, nog subjectiever.”

Je hoofdpersonage wordt in de drie hoofdstukken vertolkt door drie verschillende acteurs, en dat terwijl je collega-cineasten de zoektocht naar één nieuw talent al een hele klus noemen.

“Ik maakte het mijn castingagent nog moeilijker toen ik zei dat het trio niet fysiek maar eerder mentaal op elkaar moest lijken. Ik denk dat ze me gek verklaarde toen ik dat voor het eerst opperde. (lacht) Gelukkig meldden zoveel verschillende acteurs zich aan dat we uiteindelijk in Alex R. Hibbert, Ashton Sanders en Trevante Rhodes het perfecte drietal vonden.”

Neem je geen ongelooflijke gok als je zo'n onontgonnen talent tegenover *House of Cards*-gezicht Mahershala Ali en 007-assistente Naomie Harris plaatst?

“Op dat vlak liet ik me inspireren door de Britse filmmaakster Lynne Ramsay, die in *Ratcatcher* en *Morvern Callar* niet-professionele acteurs naast toptalent als Samantha Morton zette. Het levert een soort spanning op die ervoor zorgt dat de professionals te allen tijde bij de pinken moeten blijven. Het verbaast me dus niet dat Mahershala zijn jonge tegenspeler steevast bedankt als hij voor de

zoveelste keer een prestigieuze prijs wint.”

Over prijzen gesproken: *Moonlight* heeft acht Oscarnominaties bemachtigd, maar ik zag op Twitter dat je de grote concurrent *La La Land* ook alle succes gunt.

“Inderdaad. Damien (*Chazelle, regisseur van de musical, nvdv.*) en ik hebben een gelijkaardig pad bewandeld. Mijn eerste film kwam op hetzelfde moment als de zijne uit. We liepen elkaar vaak op festivals tegen het lijf en hadden allebei de grootste moeite om een tweede project van de grond te krijgen. Maar kijk: uiteindelijk is het tij voor ons allebei gekeerd.”

VANAF 1 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP

@Waaanzinema

» LBQQT

Moonlight is natuurlijk niet de eerste film waarin een homo centraal staat. Denk maar aan *Brokeback Mountain*. Op Vertigoweb.be lijsten we onze favoriete LBQQT-klassiekers op.

HARLEY'S HUIG

Vertigo-medewerkster Britt Valkenborghs was voor één dag Harley Quinn. Ze leende haar stem aan de uitzinnige comicfiguur voor de Vlaamse versie van *The LEGO Batman Movie*, waarin de speelgoedversies van superhelden en slechteriken met elkaar op de plastic vuist gaan. Een verslag vanuit de studio.

tekst BRITT VALKENBORGHs

Met een voorraad gembershots, thee en een serieuze portie faalangst kom ik de studio binnen waar de Vlaamse voice-overs van *The LEGO Batman Movie* worden ingelezen. Ik moet er de stem van Harley Quinn inspreken – u weet wel, het kleurrijke, ietwat psycho-pathische vriendinnetje van The Joker uit de *Batman*-animatieserie en -comics, en uit de zomerhit *Suicide Squad*. Ik verkeer in goed gezelschap: Manou Kersting, Warre Borgmans en Hilde De Baerdemaeker lenen hun stem aan respectievelijk Batman, zijn trouwe butler Alfred en Batgirl. Alex Agnew neemt The Joker voor zijn rekening, en is dus meteen mijn lief voor één dag.

Girlpower à volonté

Regisseur Adriaan Van den Hoof is er nog niet, maar toch sta ik al stijf van de zenuwen. Alsof mijn aanstaande debuut als stemactrice me nog niet genoeg stress bezorgt, ben ik op de koop toe snipverkouden. Wanneer ik de mensen van de studio begroet, mompel ik wat excuses. “Ik heb mijn stem goed opgewarmd, hopelijk houdt ze het uit”, fluister ik hen toe. “Maak je geen zorgen. Dat komt wel goed”,

sust de productieverantwoordelijke. Adriaan ontvangt me al even hartelijk, en voor ik het goed en wel beseft, sta ik met mijn neus tegen de microfoon, klaar om de Vlaamse Harley Quinn te zijn.

Hoewel mijn tekst slechts tien luttele lijntjes telt, zie ik het als een heuse uitdaging om Harley neer te zetten. Want als er in de wondere wereld der comics één personage is waar ik me mee kan identificeren, dan wel met haar. Harley heeft immers girlpower op overschot. Het ene moment is ze pathetisch en onvoorspelbaar, dan weer liefdevol en grappig, en net daarom heel aantrekkelijk om te vertolken. Adriaan legt meteen de lat wat hoger. “Een hoofdrol is het niet, maar Harley is wél een van de interessantste nevenpersonages”, klinkt het. Nou.

Kempische improvisaties

Harleys LEGO-versie verschijnt op het scherm voor me. Ik grinnik bij de gedachte dat dit speelgoedfiguurtje straks met mijn stem zal spreken. Bovendien wordt Harley in de Amerikaanse versie vertolkt door Jenny Slate, de *Parks and*

Recreation-actrice met wie ik me heel verwant voel. “Nog iets”, zegt Adriaan vanachter het studiovenster. “Voor een bepaalde scène zul je een alter ego voor Harley moeten verzinnen. Spreek jij een dialect of zo?” De lang onderdrukte Kempendochter in mij voelt zich meteen aangesproken. “Euhm, ja ik kan vast wel iets improviseren in het Kempisch.” Denk ik.

Het blijkt vlotter te gaan dan verwacht. Twee uur en enkele fikse lachbuien later ben ik al bij de laatste zinnnetjes aanbeland. Van mijn verkoudheid heb ik allang geen last meer. Die heeft plaatsgemaakt voor een gevoel van melancholie. Straks moet ik dit leuke universum vol striphelden en slechteriken weer verlaten, en daar heb ik helemaal geen zin in. Adriaan is enthousiast over mijn prestatie, en laat me nog de stemmen van enkele naamloze personages inspreken. “Zit het er écht al op?” vraag ik. “Helaas wel, vond je het leuk?” Ik knik. Meer nog: ik knik zoals ik nooit eerder heb geknikt. ▣

VANAF 8 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP

@Bvalkenborghs

JOHN WICK 2

OP NIEUW OP HET WARRAAKPAD

Eind 2014 groeide *John Wick* uit tot een van de verrassingen van het jaar. Het geweldspektakel zette niet alleen de carrière van Keanu Reeves weer op de rails, maar blies ook het actiegenre nieuw leven in. Regisseur Chad Stahelski tekende maar al te graag voor een tweede ronde, en zette meteen een *The Matrix*-reünie in gang. “Die films hebben mijn leven veranderd.”

tekst STEVEN TUFFIN

De Engelse uitdrukking ‘back with a vengeance’ lijkt John Wick op het lijf geschreven. De ex-huurmoordenaar kwam in zijn eerste filmavontuur uit pensioen om de moord op zijn hond – zijn laatste aandenken aan zijn overleden echtgenote – te wreken. In de sequel *John Wick 2* trekt hij weer een spoor van dood en vernieling wanneer een maffiabaas hem verplicht een opdracht uit te voeren die hem allesbehalve zint.

“We waren het er al tijdens de postproductie van de eerste film over eens dat we een sequel wilden maken”, vertelt terugkerend regisseur en ex-stuntman Chad Stahelski. Met ‘we’ bedoelt hij, naast zichzelf, ook hoofdrolspeler Keanu Reeves en zijn coregisseur David Leitch. “In het universum dat we samen met scenarist Derek Kolstad hadden gecreëerd is het nu eenmaal heel aangenaam vertoeven.”

Zo dacht ook het publiek erover want *John Wick* groeide in 2014 uit tot een internationale box-officehit. Dat had Stahelski niet zien aankomen: “Toen we de film maakten dachten we dat hij op verschillende vlakken ‘te’ was voor de mainstream: te gewelddadig, te gestileerd, te noem maar op. We hadden het vaak over dat ‘arthouse-actiefilmpje’ dat we stiekem gemaakt hadden.”

Heb je ondertussen een verklaring voor het succes?

CHAD STAHELSKI: “Ik denk dat het simpelweg de juiste film op het juiste moment was. Er kwam geen superheld in voor en hij paste niet in het rijtje realistische actiefilms à la *The Bourne Identity* die de jaren voordien hadden gescoord. We serveerden een origineel universum, met een huurmoordenaarsorde die volgens strikte regels leeft en met gouden munten betaalt. Bovendien wilden David en ik, in tegenstelling tot andere stuntlui die aan het regisseren slaan, ons niet alleen concentreren op blitse actiescènes. Voor ons moest de actie onlosmakelijk met het verhaal verbonden zijn. Als je iets alleen

maar doet omdat het er cool uitziet, zal het sowieso zielloos aanvoelen. In Hollywood denken ze vaak dat het publiek zulke zaken niet merkt, maar ik ben van het tegenoverstelde overtuigd.”

Het was lang geleden dat bioscoopbezoekers nog zo enthousiast op gewelddadigheden hadden gereageerd.

“Alles heeft te maken met overzichtelijkheid. David en ik plannen onze actiescènes altijd tot in de puntjes. We weten lang op voorhand waar we de camera zullen zetten. Die aanpak staat in schril contrast met die van vele hedendaagse blockbustercineasten. Zij nemen actiescènes met meerdere camera’s op, om de footage nadien tijdens de montage tot een geheel te kneden. Op die manier kom je zelden tot een echt coherent geheel.”

Voor John Wick 2 stond je alleen achter de camera. Waarom was je coregisseur niet meer van de partij?

“David raakte in de ban van *The Coldest City*, een Koude Oorlog-project met Charlize Theron. Toen bleek dat

beide films ongeveer tegelijkertijd gedraaid zouden worden, gingen we elk onze eigen weg. Eerlijk: het viel me zwaarder dan ik had verwacht. Ik was zo gewend om met David samen te werken dat ik me er soms op betrapte dat ik hem aan het zoeken was op de set. Blijkbaar overkwam hem hetzelfde, want we hingen vaak aan de telefoon om elkaar advies te vragen. (lacht)”

Hoe kwam je erbij om Keanu’s voormalige The Matrix-collega Laurence Fishburne te casten als de verheven huurmoordenaar The Bowery King?

“Ik was Keanu’s stunt double tijdens de opnames van de *The Matrix*-trilogie. Die films hebben mijn leven veranderd. Het is gek hoe iedereen die eraan heeft meegewerkt nu nog steeds met elkaar verbonden is. Het was zo’n intense onderneming dat we allemaal een beetje familie zijn geworden. Zonder die gedeelde ervaring had Keanu David en mij nooit gevraagd om *John Wick* te regisseren. Toen we het verhaal van de sequel aan het uitwerken waren beeldde ik me The Bowery King altijd in als Laurence in een pij. Ik had er

nooit bij stilgestaan dat we hem ook echt voor de rol konden vragen. Op een dag liep Keanu hem tegen het lijf en zei hij zelf dat hij graag in de sequel wilde meespelen. Zo makkelijk kan het soms gaan.”

De humor in de John Wick-films is heel specifiek. Hoe bepalen jullie wat kan en niet kan?

“Vanaf dag één wisten we dat we voor heel zwarte humor wilden gaan die op geen enkel moment te expliciet mocht worden. We gingen ervan uit dat de premisse – een man vermoordt tientallen andere mannen om de moord op zijn hond te wreken – al zo absurd was dat we er niet nog een schepje bovenop hoefden te doen. Je kunt het vergelijken met de manier waarop we de actiescènes in het verhaal hebben verweven: de humor ontstaat uit de situaties en niet uit onnozele oneliners.”

Nog even over de actie: een van de opmerkelijkste scènes in het vervolg speelt zich af in catacomben in Rome. Je bent voor een soort reverse point of

view gegaan, waarbij de camera Keanu frontaal registreert.

“Ik ben blij dat je dat is opgevallen want die sequentie heeft *fucking* veel moeite gekost. (lacht) Ik wilde in de eerste plaats laten zien dat Keanu zelf en niet een of andere stuntman dat legertje slechteriken te lijf gaat. Daarnaast was die locatie zo mooi dat ik me verplicht voelde om ze uitgebreid in beeld te brengen. En tot slot was het een reactie op de verschillende *point of view* -experimenten die vorig jaar de bioscoopzalen bereikten.”

Met andere woorden: Hardcore Henry kon je niet bekoren.

“Op technisch vlak dwingt die film maximaal respect af. Maar voor de kijker was het toch vooral een uitputtingsslag. Zelf werkte ik mee aan de *point of view* -intro van de Sacha Baron Cohen-komedie *The Brothers Grimsby* . Hoewel daarin af en toe van perspectief gewicht werd, voelde ik dat het niet helemaal werkte. Andermaal: ik heb respect voor alles wat men op actievak uitprobeert, maar diep vanbinnen verkies ik een klassiekere

aanpak zoals die van grootmeesters als Akira Kurosawa en Sergio Leone. Ik wil zien hoe Toshiro Mifune zijn samoerai-zwaard hanteert of hoe Clint Eastwood zijn pistool trekt.

Over zwaarden gesproken: je volgende film wordt een remake van Highlander, de eightiesklassieker met Christopher Lambert en Sean Connery in de hoofdrollen.

“Een van mijn favoriete films. Het uitgangspunt – schier onsterfelijke strijders die elkaar bekampen om The Chosen One te worden – spreekt enorm tot de verbeelding. Ik ga er alles aan doen om die fantastische brok popcultuur in een modern jasje te steken zonder de nalatenschap van het origineel met de voeten te treden.”

Een andere remake die al jaren op zich laat wachten is die van The Crow, uit 1994. Jij was toen stunt double van hoofdrolspeler Brandon Lee, die in mysterieuze omstandigheden om het leven kwam op de set.

“Een verschrikkelijke gebeurtenis waar ik nog vaak aan terugdenk. Het is fantastisch wat regisseur Alex Proyas uiteindelijk van die film gemaakt heeft. In een paar shots heb ik Brandon vervangen, na zijn dood. Ik hoop dat degene die de remake maakt het project met het nodige respect benadert. Zelf zou ik het nooit kunnen. Ik ben geen al te emotionele kerel, maar de herinneringen daaraan blijven enorm pijnlijk.” ▣

VANAF 22 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP

@Waaanzinema

» STUNT-STER

The Crow en *The Matrix* zijn lang niet de enige film waarvoor Chad Stahelski heldhaftig uit de hoek moest komen. Op Vertigoweb.be bekijken we welke gestunt hij nog op zijn naam heeft staan.

FESTIVAL- MEMORIES

In 1967 won Martin Scorsese zijn eerste belangrijke filmprijs. Niet in New York, Cannes of Venetië, maar in Knokke, tijdens de vierde editie van EXPRMNTL. De gelijknamige documentaire *Exprmntl* recreëert de geschiedenis van dat legendarische festival.

tekst CHRISTOPHE VERBIEST

In zijn derde kortfilm *The Big Shave* toont Martin Scorsese veel van wat hem later zou kenmerken: zijn fascinatie voor geweld, zijn liefde voor de kleur rood en een antiheld die zichzelf te gronde richt. Hij valt tevens uit de toon op het palmares van EXPRMNTL, dat vooral een platform voor de avant-gardecinema was.

Een fragment van *The Big Shave* duikt na drie kwartier op in *Exprmntl*, de documentaire die regisseur Brecht Debackere over het festival maakte. Titel en regisseur van *The Big Shave* worden vermeld in een bijschrift, maar dat is alles. Je kunt alleen maar gissen

dat Scorsese's film op EXPRMNTL te zien was en in de prijzen is gevallen. Het is kenmerkend voor de aanpak van Debackere. Archiefmateriaal en filmclips zijn aan elkaar gelijmd met korte citaten van vijftien getuigen. Achtergrondinformatie ontbreekt. Het dwingt je om als kijker zelf te gaan puzzelen en verbanden te leggen.

Leve Ledoux

De man die in *Exprmntl* het vaakst aan bod komt, is de in 1988 overleden Jacques Ledoux. In 1941 was hij als twintigjarige aan de slag gegaan in het Filmarchief in Brussel. Dat België een van de omvangrijkste, meest

gediversifieerde filmarchieven ter wereld bezit – zeg maar: het Louvre van de cinema – is te danken aan zijn verzamelwoede.

Ledoux was ook de man achter het Filmmuseum, de huidige Cinematek, in Brussel. Daarnaast stampte hij enkele legendarische festivals uit de grond zoals L'Age d'Or en Filmvondsten in Brussel, en EXPRMNTL in het casino van Knokke, steevast van 25 december tot 2 januari. Bood de eerste uitgave in 1949 goeddeels een overzicht van de experimentele cinema, vanaf de tweede editie – pas in 1958 – lag de nadruk uitsluitend op recente producties.

Enkele van de meest gereputeerde filmmakers die in *Exprmntl* aan het woord komen – de Litouwse Amerikaan Jonas Mekas en de Oostenrijker Peter Kubelka – verwerpen trouwens het begrip experimentele cinema. Kubelka: “Men gebruikt dat woord om ons werk te kleineren. Een experiment is niet af, maar leidt tot een hoogstaander product.” Mekas: “Ik ken geen enkele filmmaker die experimenteert. Wij maken films zoals schilders schilderen. Experimenteel bestaat niet.”

Controverse troef

Die discussie had meer kunnen uitgewerkt worden, maar in de plaats daarvan staat Debackere stil bij een paar markante conflicten. Zo werd op EXPRMNTL 3, in 1963, de vertoning van *Flaming Creatures* van Jack Smith verboden wegens obsceniteiten, waaronder een orgiescène.

Ook EXPRMNTL 4, in 1967, kende problemen. De wereld, of toch een

deel van de intelligentsia, roerde zich en mei '68 kwam dichterbij. Het festival werd deels geëncapet door radicaal-linkse protesten. Ook happenings waarin het naakt welig tierde zorgden voor controverse. Gelukkig verdween de cinema niet helemaal naar de achtergrond. Tijdens die editie werd *Wavelength* van Michael Snow – een van de fascinerendste films ooit – aan de wereld geopenbaard.

De vijfde en uiteindelijk laatste editie van EXPRMNTL vond plaats in 1974. Hoewel het zich openstelde voor de opkomende videokunst, was het festival allang niet meer de enige plek waar kwetsbare experimentele cinema kon bloeien, en zijn impact verkleinde. Bovendien was Ledoux het eeuwige gevecht om geld moe en had hij met het kersverse L'Age d'Or-festival een nieuw geesteskind gecreëerd.

The Big Shave

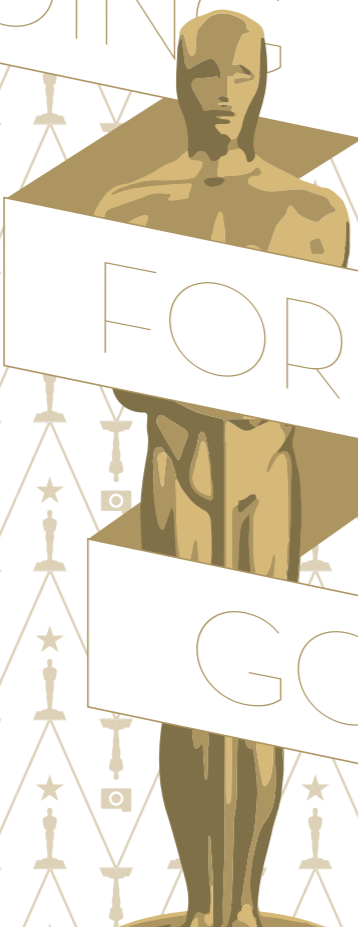
De documentaire van Brecht Debackere zit al even avontuurlijk in elkaar als het onderwerp dat hij behandelt. Wie snel de feiten over EXPRMNTL op een rijtje wil, raadpleegt het best de website van Cinematek. Wie wil vóelen hoe het was om in Knokke die turbulente festivals bij te wonen, is bij *Exprmntl* aan het juiste adres. ▣

Exprmntl is te zien op 6 februari in het Filmhuis Mechelen, op 8 februari in Cinema Zuid, op 9 februari in KASK Cinema en op 27 februari in de Budascoop.

GOING

FOR

GOLD

Met 14 nominaties is *La La Land* dé topfavoriet van de 89° Oscarrace. En toch is alles nog mogelijk. Dat blijkt des te meer uit een rondvraag aan Team Vertigo en enkele bevriende collega's naar hun persoonlijke favorieten, de verwachte winnaars en jammerlijke lacunes.

CHARLOTTE VAN CAMPENHOUT

Vertigo

Moet winnen:

Naomie Harris

Zal winnen:

Viola Davis

Ontbreekt:

Janelle Monáe (*Hidden Figures*)

NIELS RUËLL

Knack Focus, Bruzz

Moet winnen:

Naomie Harris

Zal winnen:

Octavia Spencer

Ontbreekt:

Amy Adams

(*Nocturnal Animals*)

BESTE VROUWELIJKE BIJROL

Viola Davis

Fences

Naomie Harris

Moonlight

Nicole Kidman

Lion

Octavia Spencer

Hidden Figures

Michelle Williams

Manchester by the Sea

Mahershala Ali

Moonlight

Jeff Bridges

Hell or High Water

Lucas Hedges

Manchester by the Sea

Dev Patel

Lion

Michael Shannon

Nocturnal Animals

BESTE MANNELIJKE BIJROL

BRITT VALKENBORGHES

Vertigo, MediaLaan

Moet winnen:

Mahershala Ali

Zal winnen:

Mahershala Ali

Ontbreekt:

Aaron Taylor-Johnson

(*Nocturnal Animals*)

KURT VANDEMAELE

Cinevox

Moet winnen:

Lucas Hedges

Zal winnen:

Lucas Hedges

Ontbreekt:

Ralph Fiennes

(*A Bigger Splash*)

Isabelle Huppert
Elle

Ruth Negga
Loving

Natalie Portman
Jackie

Emma Stone
La La Land

Meryl Streep
Florence Foster Jenkins

BESTE
VROUWELIJKE
HOOFDROL

ELINE VAN HOOYDONCK
Vertigo

Moet winnen:
Isabelle Huppert
Zal winnen:
Natalie Portman
Ontbreekt:
Amy Adams (Arrival)

LIEVEN TRIO
De Morgen, Studio Brussel, Klara

Moet winnen:
Isabelle Huppert
Zal winnen:
Emma Stone
Ontbreekt:
Amy Adams (Arrival)

BESTE
REGIE

Denis Villeneuve
Arrival

Mel Gibson
Hacksaw Ridge

Damien Chazelle
La La Land

Kenneth Lonergan
Manchester by the Sea

Barry Jenkins
Moonlight

CHRIS CRAPS
Vertigo, Het Belang van Limburg

Moet winnen:
Ryan Gosling
Zal winnen:
Casey Affleck
Ontbreekt:
Joseph Gordon-Levitt (Snowden)

BESTE
MANNELIJKE
HOOFDROL

Mahershala Ali
Moonlight

Jeff Bridges
Hell or High Water

Lucas Hedges
Manchester by the Sea

Dev Patel
Lion

Michael Shannon,
Nocturnal Animals

PATRICK DUYNLAEGHER
Film Fest Gent

Moet winnen:
Casey Affleck
Zal winnen:
Casey Affleck
Ontbreekt:
Joel Edgerton (Loving)

EWOUDE CEULEMANS
De Morgen

Moet winnen:
Damien Chazelle
Zal winnen:
Damien Chazelle
Ontbreekt:
Tom Ford (Nocturnal Animals)

RUBEN NOLET
Vertigo, De tijd

Moet winnen:
Mel Gibson
Zal winnen:
Damien Chazelle
Ontbreekt:
Park Chan-wook (The Handmaiden)

WARD VERRIJCKEN
VRT

Moet winnen:
Barry Jenkins
Zal winnen:
Damien Chazelle
Ontbreekt:
Maren Ade (Toni Erdmann)

BESTE
FILM

- Arrival **La La Land**
- Fences **Hell or High Water**
- Hacksaw Ridge **Manchester by the Sea**
- Lion **Moonlight**
- Hidden Figures

JEROEN STRUYS
De Standaard

Moet winnen:
La La Land
Zal winnen:
La La Land
Ontbreekt:
Jackie

MARLIES HAMAL
Vertigo

Moet winnen:
Arrival
Zal winnen:
La La Land
Ontbreekt:
Hunt for the Wilderpeople

DAVE MESTDACH
Knack Focus

Moet winnen:
Moonlight
Zal winnen:
La la Land
Ontbreekt:
Silence

The
OSCAR®

VOLG DE OSCARUITREIKING LIVE OP MAANDAG 27/2 OM 1u
OP PLAY MORE CINEMA (KANAAL 300)

RED CARPET SHOW: 1u00 – 2u30
OSCAR SHOW: 2u30 – 5u30

Enkel te bekijken door Play More klanten
via tv, yeloplay.be en Yelo Play app.

POINT OF VIEW

Online vind je uitgebreide recensies en nog veel meer

» neem een kijkje op www.vertigoweb.be

xXx: Reactivated

Regie D.J. Caruso
Cast Vin Diesel, Donnie Yen, Toni Collette
Speelduur 1u47
Vanaf 1 februari in de bioscoop

Na vijftien jaar keert Vin Diesel terug naar die derde franchise die hij mee opstartte. Dit keer verzamelt *extreme sports*-maniak en topspion Xander Cage een team vol internationaal toptalent om zich heen waarmee hij een ruige variant op een *Mission: Impossible*-avontuur beleeft.

@WaaZinema

Hidden Figures

Regie Theodore Melfi
Cast Olivia Spencer, Taraji P. Henson
Speelduur 2u07
Vanaf 1 februari in de bioscoop

Historisch feelgooddrama dat teert op puike prestaties van Olivia Spencer, Taraji P. Henson en Janelle Monáe als drie vrouwelijke Afro-Amerikaanse NASA-medewerkers die de eerste Amerikaan in een baan rond de aarde hielpen vliegen. Een bitterzoete ziels- en tijdgenoot van *Selma*.

@Bvalkenborghs

Fences

Regie Denzel Washington
Cast Denzel Washington, Viola Davis, Jovan Adepo
Speelduur 2u19
Vanaf 22 februari in de bioscoop

Denzel Washington en Viola Davis acteren groots in deze verfilming van het gelijknamige toneelstuk van Pulitzerwinnaar August Wilson over een gefrustreerde vuilnisman in de jaren vijftig. Een Afro-Amerikaanse *Death of a Salesman*.

@ChrisCraps

Lion

Regie Garth Davis
Cast Dev Patel, Nicole Kidman, Rooney Mara
Speelduur 1u58
Vanaf 22 februari in de bioscoop

De obsessieve zoektocht van een geadopteerde Indiër (Dev Patel) naar zijn echte moeder begint als *Slumdog Millionaire* en evolueert naar een soort omgekeerde *Secrets and Lies*. De Australische debutant Garth Davis baseerde dit drama op een waar gebeurd voorval.

@ChrisCraps

Sieranevada

Regie Cristi Puiu
Cast Mimi Branesescu, Judith State, Bogdan Dumitrache
Speelduur 2u53
Vanaf 22 februari in de bioscoop

Welkom op de koffietafel in een benauwend appartement, waar de familie verzamelt rond het lijk van de pater familias. *The Death of Mr. Lazarescu*-regisseur Cristi Puiu trakteert op gezelligheid in deze Roemeense en zo mogelijk nog rauwere versie van *Festen*.

@DikLaurent

American Honey

Regie Andrea Arnold
Cast Sasha Lane, Shia LaBeouf, Riley Keough
Speelduur 2u43
Vanaf 8 februari in de bioscoop

De Britse Andrea Arnold gaat na arthouseparels als *Red Road* en *Fish Tank* voor een moderne versie van Jack Kerouacs *On the Road*. Debutante Sasha Lane en Shia LaBeouf maken deel uit van een groepje jonge huis-aan-huis-verkopers dat door de VS trekt.

@WaaZinema

Harmonium

Regie Kôji Fukada
Cast Mariko Tsutsui, Tadanobu Asano, Kanji Furutachi
Speelduur 1u58
Vanaf 15 februari in de bioscoop

Een ex-gedetineerde krijgt werk en onderdak van een oude vriend, maar veroorzaakt ook spanningen in diens gezin. Drama dat vorig jaar in de prijzen viel in Cannes en netelige thema's deelt met andere Japanse films zoals *Long Excuses* en *Like Father, Like Son*.

@Elinevanhooydon

Tramontane

Regie Vatche Boulghourjian
Cast Michel Adabachi, Sajed Amer, Abido Bacha
Speelduur 1u45
Vanaf 15 februari in de bioscoop

De Libanese cineast Vatche Boulghourjian onderzoekt in zijn debuut de trauma's van het moderne Libanon via het verhaal van een blinde zanger die op zoek gaat naar zijn ware identiteit. Dit sobere psychologische drama houdt het midden tussen *Lion* en *Le fils de l'autre*.

@ChrisCraps

OPENCAMPUSDAG

ZATERDAG 11 MAART 2017

10 TOT 17 UUR

WWW.AP.BE/OPENCAMPUSDAG

AP Hogeschool
 @AP_Hogeschool
 AP Hogeschool

ARTESIS PLANTIJN HOGESCHOOL ANTWERPEN

BESTE. FILM. OOI.

La Passion de Jeanne d'Arc

Regie Carl Theodor Dreyer | Cast Renée Maria Falconetti, Eugène Silvain, André Berley | Speelduur 1u50 | Jaar 1928

De close-up”, zo meent *Seven*-regisseur David Fincher, “is het krachtigste wapen in het arsenaal van de filmmaker.” Vandaar allicht dat *La Passion de Jeanne D'Arc*, Carl Theodor Dreyers radicale interpretatie van het proces en de executie van de Franse vrijheidsstrijdster, na 79 jaar nog steeds inslaat als een cinematografische splinterbom.

Dreyer gunt ons gedurende de volle 110 minuten geen enkel overzichtsshot. De film is grotendeels gedraaid in desoriënterende close-ups, “om de kijker in dezelfde shocktoestand als Jeanne D'Arc te brengen.” Waren ook gechoqueerd: de Franse producers, nadat bleek dat de dwarse Deen hun levensgrote, peperdure replica van het kasteel van Rouen nauwelijks in beeld had gebracht.

Voor de regisseur gold namelijk niet Rouen als voornaamste locatie, maar wel het gezicht van hoofdrolspeelster Renée Maria Falconetti: “Ik zie het menselijke gelaat als een landschap

dat ik eeuwig kan blijven verkennen.” Falconetti zal het geweten hebben: de tirannieke cineast dwong naar verluidt een eindeloos aantal takes af van de actrice, in de hoop dat het publiek haar moegetergde blik als diepe zielenpijn zou lezen.

Ook voor de crew was het een bijzonder slopende shoot: telkens als Dreyer om een dreigend *low-angle shot* van een van Jeannes ondervragers vroeg, moest een put in de betonnen vloer worden geboord om de camera in te plaatsen. De set bevatte na verloop van tijd zoveel gaten dat de filmmaker achter zijn rug ‘Carl Gruyère’ werd genoemd.

Alle bloed, zweet en in verwrongen close-up gefilmde tranen ten spijt zou Dreyers *final cut* tijdens zijn leven nooit de cinema's halen. De stille zwart-witklassieker werd nog vóór de Franse première gecensureerd op bevel van de aartsbisschop van Parijs, en het originele negatief ging kort daarna verloren tijdens een labo-brand in Berlijn.

Pas in 1981, dertien jaar na Dreyers dood, dook er op mysterieuze wijze een ongecensureerde kopij op in een Noorse psychiatrische instelling – ironisch als je bedenkt dat tegenwoordig algemeen wordt aangenomen dat Jeanne d'Arc gewoon een psychische aandoening had. ▣

@Jonas_Govaerts

» KLAP

Nog een lichtjes gekmakend element voor cast en crew: om op pellicule de juiste grijs tint te bekomen, moest de gigantische set in Rouen ook nog eens knalroze worden geverfd (rood registreert immers beter in zwart-wit dan zwart zelf). Alleen al het feit dat de film zich eigenlijk afspeelt in Barbie's Nightmare House maakt van *La Passion de Jeanne d'Arc* deze maand de Beste Film Ooit.

Luc Tuymans – Glasses
4 October 2016 - 26 March 2017

KRETA/GRIEKENLAND

8 DAGEN GENIETEN VANAF €549

VASIA ORMOS BEACH HOTEL 4***

Afreisdata (steeds op een zaterdag)

29 APRIL — 6, 13, 20 & 27 MEI
3, 10, 17 & 24 JUNI — 26 AUGUSTUS
2, 9, 16, 23 & 30 SEPTEMBER 2017

De bekende Blauwe Vogel-troeven

Meer info en prijzen op www.deblauwevogel.be

Vliegreis & alle nodige transfers

Inclusief bagage & week-end toeslag

Halfpension & excursie inbegrepen

Bijzonder knap & bekend 4***-strandhotel

